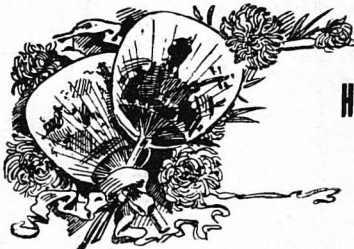

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΥ

Γ'. ΤΟ προηγούμενο φύλλο αφησασε τη Μάρθα Ράβ και τη Μαρία Δουλιόβνα κατά την άλωσι του Μάργκελμποργκ υπό των Ρώσων, κομμωμένες μέσα σ' έναν φούντο, όπου βίωσαν τις ανακαλύψεις μερικοί στρατιώτες.

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΥΛΙΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Η δυο νέες, βλέποντας ότι άνακαλύφθηκαν, αποκόμισαν να βγούν έξω από την κρύπτη τους. Ήσαν κα' η δυο κατώμαρες απ' τις κατινές του φούντου, αλλά οι στρατιώτες δεν προσέχαν πολύ σε τέτοιες λεπτομέρειες. Παρ' όλη τη ματωρά τους άλλοστε, έβλεπαν ότι η δυο νέες ήσαν κατωμάρες. Έτακολούθησαν τότε μια οικηρή απ' τις συνθηματικές σε παρόμοιες περιπτώσεις, μια οικηρή από κείνες που προσβάλλουν την ανδρική αξιοπρέπεια και καταγράφουν την έννοια του ανθρωπισμού. Οι στρατιώτες, τυφλωμένοι απ' το πάθος των, έπεξεργήσαν μια δική έφοδο εναντίον των δυστυχισμένων κοριτσιών, διαφιλονεικώντας άγρια τα κατόχητα θημάτά τους. Τρέμοντας κα' αιώητες, η Μάρθα και η Μαρία ζάρωσαν σε μια γωνιά και παρακαλούσαν με άγωνία τους Ρώσους στρατιώτες που τις κτύπησαν υ' άχρηστα μάτια.

Ήσαν όμως έξη εκείνοι κα' αυτές ήσαν μόνο δυο. Η διαφορά αυτή έφερνε τη φιλανθρωπία κα' η φιλανθρωπία έπληξε η σωτηρία τους. Για να μην πολυλογούσε, οι έξη Ρώσοι πλάστριαν στα χέρια κα' άρχισαν ν' αλληλοχτυπιούνται με λύσσα, με μανία.

Έξαφνα άνωσθησε μια φονή ζωντή και δυνατή, πούκανε τους αλληλοσπαραζόμενους στρατιώτες να σταματήσουν :

— Βρέ κοροήματα, τι πάθατε και τσακωνεστε ; Γι' αυτό κριεσίμωτε έχθρικές πόλεις, για να γεμίσετε έσείς τα νεκροταφεία με τα κορμιά σας ; Μπα, που να σας πάρη ο διάβολος με το μυαλό πουχύτε L...

Ήσαν ο στρατηγός Μπίανσο, μαζί με έναν έπιτελή ταγματάρχη. Ο στρατηγός περνούσε τη στιγμή αυτή έφρατος έξω απ' το ξενικό τους και είδε από το παράθυρο τα συμβαίνοντα. Η Μάρθα, μόλις αντίκρισε το στρατηγό, έννοιωσε κάπου θάρρος. Κι' ένοι οι γυναικέρι, κατισουχημένοι και καταγυροσπιχημένα, φηθούσαν μερικές δικαιολογίες για την πράξη τους, η νέα σφούγγισε απ' το πρόσωπό της τις κατινές και παραλίγησε και τη συντρόφισσά της να κλάη το ίδιο.

— Ήξερε καλά, πως για να πετύχη αυτό που θα ήμωσες, έπρεπε να δείξη ότι τόσο αυτή, όσο κα' η συντρόφισσά της, ήσαν άμορφες.

— Έσπεινε λοιπόν προς το παράθυρο, παρασπόντας και τη Δουλιόβνα και γονάτισε μαζί της μπρός στο στρατηγό.

— Έλεος, έξωχάτα ! φώναξε η Μάρθα.

— Άντηθήτε μας ! πρόσθεσε κα' η Μαρία.

Η άνεμά του ξενόδοχου είχε σκεφτεί, ότι ο στρατηγός ήταν πενήνια χρόνον και σινεπός δεν διέσχεσαν κανένα κίνδυνο εκ μέρους του. Δεν ήξερε όμως ότι ο Μπίανσο, παρά τα πενήνια του χρόνου, ήσαν πολύ εύλοσθητος άπεινα των όραϊων γυναικών.

— Ω ! φώναξε ο στρατηγός, καταγράφοντας τις δυο νέες με τα μάτια του. Καταλαβαίνω τώρα γιατί χτυπούσανται έτσι εκεί μέσα απ' οι έριφθρες. Η μικρούλης φαινόταν πολύ νόστιμες και ήσαν κερία να τις άρπαισιν σ' αυτούς να άρνησθώτους. Έλάτε δό, παιδιά. Πάρτε πεντακόβια δοκάτια. Σας πληρώνω για τις δυο αυτές άχμαλότητος σας. Όσο για σας, περισεύαμά μου, έλάτε μαζί μου...

Οι στρατιώτες δεν έμειναν καθόλου εύχαριστημένοι από την γενναιοδωρία του στρατηγού. Τι να πάκωναν τα χροήματα ; Άλλά μπρός στην άπειτηρά του Μπίανσο, ήτοχώρησαν κα' άρπαισαν τα περισεύαμα να πετάξουν...

*** Άς άρπαισιν τώρα τη Μάρθα Ράβ στο δρόμο της τύχης της που την έφερε άργότερα στο βασιλικό θρόνο της Ρωσίας, κα' άς πηδήσουν ένα διάστημα δώδεκά έτών, για να συναντησούν τη Μαρία Δουλιόβνα στο Νίζνι Νοβγκόροντ, πρωτεύουσα της βιάνουμης έπαρχίας της Ρωσίας.

Ήσαν το έτος 1714 και η όραία Μαρία συνίδουσε με τον τελευταίο φίλο της πρίγκρη Ιβάν Φεντερόβις. Λάμε τον τελευταίο, γιατί έντομαεσάδ πολλούς είχε άγαθήσει κα' έγκαταλείπει η γοιτεπική

Σουηθή. Μ' άλλους λόγους, η Μαρία Δουλιόβνα είχε έννοηθεί άδικά από την τύχη, όχι τόσο πολύ όμως όσο η Μάρθα, η παλιρά της φίληνάδα. Η Μάρθα μαζί με την άραϊστήρά της συνεδίαζε και λεπτότερα πνεύματος, ένώ την άμορμιά της Μαρίας την έπε-

οιάζαν τα έλαττώματά της. Καθώς είχε γνωστό από την ιστορία, ο Μ. Πέτρος βρισκόταν την εποχή αυτή άχμαλότητος στις όχθες του Προούβου, απ' όπου τον έλευθερώσε άπροσδόκητος σωτήρας του, η Μάρθα Ράβ.

— Ο άταξάτωρ, θέλοντας ν' άναμείνη την πράξη της νέας και να της δείξη την εύγνωμοσύνη του, την άνέβασε στο θρόνο με τ' όνομα της Αικατερίνης Α'.

Η Μάρθα Ράβ είχε φανεί χρήσιμη στο σύζυγό της για να ώφεληση άργότερα και τον τάτο της. Η Μαρία Δουλιόβνα άπεινατίας, δεν ήξερε παρά να καταστροφή τους φίλους της, να τους προδίδη, να τους θανατόνη...

Ο πρίγκρη Ιβάν Φεντερόβις, ο τελευταίος φίλος της Δουλιόβνας στα 1714, ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της και άπορούσε να θησισή τα πάντα για χάρι της.

Μια μέρα, η Μαρία του ζήτησε να της χρίση ένα μέγερρο. Κι' ο πρίγκρη για να μη της χαλάση το χατήρι, της έχτισε στη Μόσχα ένα θεαμικό παλάτι. Άλλ' η ιδιότροπη Σουηθή, άκούσοντας κάμποσο σ' αυτό, βαρέθηκε ν' ήθελε να φύγη.

Ο πρίγκρη ήταν κατάπληκτος με αυτές τις ιδιοτροπίες της. Πώς να την εύχαριστήση πλέον ; Που να την πάη ; Άν ήλθωναν στην Πετρούπολι, θάβρωσε τουλάχιστο εκεί τις άνέσεις που ζήτουσε η ιδιότροπη γόσσα ; Άλλά η Μαρία Δουλιόβνα έδήςωσε στον πρίγκρη, ότι δεν της άρεσε καθόλου η Πετρούπολι. Πούσινε να πάη να ζήση κάπου άλλου. Που όμως ;...

— Έχω κάπου έναν πύργο, της είπε τέλος ο πρίγκρη.

— Που βρισκεται ; ρώτησε η Μαρία.

— Στο Παυλίβο, στις όχθες του Όκα, λίγα βέροσα πέτρα απ' το Νίζνι Νοβγκόροντ....

— Πάμε λοιπόν εκεί !

— Άφησε με να τελειώσω, φίλτατη μου. Το κτήμα αυτό βρισκεται σε άβλια κατόπισα. Γι' ου το έχει τέλματα, δάση...

— Τόσο το καλότερο !

— Βρίσκεται σ' έρημο μέρος...

— Αυτό θέλω κα' έγώ !

— Τι ;

— Νά, όσο λιγώτερος ανθρώπους θα βλέπω, τόσο πιο πολύ θάμω εύχαριστημένη...

Ο πρίγκρη κητούσε με κατάπληξη τη φίλη του, η όποια χτύπησε έξαφνα το έδαφος με πέ-

μα και φώναξε :

— Λοιπόν δεν καταλαβε άκόμα ; Για να μη θέλω να βλέπω κόσμο μερικούς μήνες. Έχω το λόγο μου.

Κι' έσκυψε και του φηθούσε μερικά λόγια σ' αυτή.

— Είν' αλήθεια ;... Είν' αλήθεια ;... ρώτησε άκτωβολόνατας από χαρά ο πρίγκρη.

— Σουτ' τον διάκομπε εκείνη. Πές μου μόνον τότε θ' άναχωρήσουμε ;

— Μά... άμέσως. Είνε να πό ρωτάς ; Ά, τώρα καταλαβαίνω γιατί ζητούσες την έρημιά. Μά αυτό δεν είχε ντροπή, άγάθη μου. Το παιδί που θα γεννηθή είνε δικό μου. Θά φέρη τ' όνομά μου. Τ' άκούς ;

— Ένα παγερό χαμόγελο φάρασε από χείλη της Μαρίας Δουλιόβνας.

Ο Ιβάν, μεθυσμένος από την ελπίδα που του άνακούσισε η φίλη του, θέλησε να την άγκαλιάσει. Έκείνη όμως τον έσοφάρισε άπότομα.

— Μά ! έκαμε ο πρίγκρη. Δεν με άγαπάς πιά, Μαρία ;

— Θεέ μου, τι σπενόχομος που είσαι ! Καλά, σ' άγατώ, τι άλλο θέλεις ; Άλλά τότε θα φύγομμε ;

Ο πρίγκρη κάλεσε άμέσως τους ίππότες του και τους διάταξε ν' άρχίσουν τις προετοιμασίες για το ταξείδι. Μέσα σε μια ώρα έσπεινε να πάει έτοιμα. Πράγματι δε μετά μια ώρα έσανόνομα από το μέγερρο του πρίγκρη μια εταρόνατας. Ένα είδος διττόχου άμαξίου, που πύσωναν τρία άλογα, φέροντας το έρωτευμένο ζεύγος μακριά από την πόλι, στην έρημιά....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Η Μαρία Δουλιόβνα (Γραβούρα της εποχής)